

Kjøbenhavn (H. P. Hansen). En æret Lands-  
thingsmand for 7de Kredss yttrede vel, at vi  
maatte see hen til Landets finantstille Kræfter.  
Ja, ganske vist maae vi det, men jeg troer ikke,  
vi maae forverle Maalet med Midlet, og jeg  
troer, vi ville tabe Maalet af Sigte, naar vi  
ville indfrænke Rønningen for saa betydnings-  
fulde og høist vigtige Embedsmænd, som her  
er Tale om. Vi kunne virkelig ikke gjøre Reg-  
ning paa at faae Administrationen for bedre  
Kjøb ved den forandrede Forfatning og Re-  
gjeringsform, vi have faaet; men vi maae see  
hen til at faae dygtige og retskafne Mænd til  
at staae for Arbeidet, og jeg troer, at netop  
de Embedsmænd, som her er Tale om,  
ere af den største Vigtighed, Noget, som ogsaa  
finder Bekræftelse i den ærede Finants-  
ministers Uttring, idet han gjorde opmærk-  
som paa, at der under vore Forhold meget  
let kan tages Hensyn til politiske Egenskaber  
ved Ministrene i Almindelighed under Berler,  
medens man dog maa lægge Mærke til, at  
de her omhandlede Embedsmænd blive ved For-  
retningen og Administrationen. Det har vir-  
kelig hos mig blandt de Betænkkeligheder, der  
have reist sig imod at stemme for Loven, været  
et ikke uvigtigt Moment, at jeg troede, at Røn-  
ningerne for en stor Deel kunde være for lavt  
ansatte i det foreliggende Forslag, idet det, naar  
man først engang under en saa uforsvunden  
Ordnung af Forholdene, som vi her ere isærd  
med, var for visse Poster kommen ned til den  
Størrelse, her er foreslaaet, vilde være vanskeligt  
at komme op igjen til en passende højere  
Størrelse — Noget, som Erfaringen har vist  
oftere at have været Tilfældet, — og det er  
dog vistnok at ønske og haabe, at der under den  
Omregulering, saavel med Hensyn til Forret-  
ningsgangen, som med Hensyn til Personalet  
ovs., der finder Sted, og hvorved der vist vil  
fæe betydelige Forandringer, at der da vil blive  
Spørgsmaal om at erholde særdeles dygtige  
Personligheder. Den forhøiede Rønning, man  
da tilstod disse Personligheder, vilde efter min  
Overbetragtning i mange Henseender blive ind-  
vunden ved den Dygtighed, hvormed de kunne  
bestyre Forretningerne, og ved den Indfræn-  
ning i Personalet, hvortil der muligen derved  
kunde blive Anledning. Det kommer sandelig

gen her ikke an paa at faae Arbeidet for bil-  
lig Priis; men det kommer især i dette, som i  
ethvert andet Forhold, an paa at faae det reg-  
tet tilgavns, og jeg maa saaledes slutte mig  
til Lovforslaget.

**Kierkegaard:** Det er vistnok i sig selv  
ikke noget særdeles Behageligt at tale imod de  
Gagebestemmelser, som foreslaaes af vedkom-  
mende Ministerium. Og jeg er derhos langt-  
fra at have den Opfordring dertil, som muligen  
undertiden kan spores i Oppositionen, om ikke her  
i Landet saa ialfald andetsteds, imod deslige  
Gageansættelser. Jeg er langt fra at have no-  
gen Følelse af Ugunst eller Misgunst imod de  
Mænd, som sidde i de her omhandlede eller  
andre lignende, høit betroede og høit anseete  
Embeder. Jeg er tværtimod særdeles tilbøjelig  
til at see op til dem iblandt mine Medborgere,  
som staae høit i denne Henseende, som ere mere  
betroede, og derfor ogsaa maae ganske anders-  
ledes forsynes og lønnes end vi Andre. Men  
desuagtet føler jeg mig dog efter den Gang,  
Debatten idag her har taget, opfordret til at  
yttre nogle saa Ord i dette Anliggende. Det  
er af den ærede 1ste Rigsdagsmand for Kjø-  
benhavn (H. P. Hansen) blevet yttret, og —  
hvis jeg forstod rigtigt, — af en æret Rigs-  
dagsmand fra Horsens (Schytte) blevet under-  
støttet, at det ved en Lov som den nærværende  
ikke saameget skulde komme an paa, om vi ved-  
toge nogle Hundrede Rigsdaler mere til disse  
enkelte, høit anseete Embedsmænd, eller maaftæe  
rettere til deslige meget betydelige Embeder, som  
det derimod kom an paa, at Tallet af disse Embeder  
ikke blev forøget eller blev synderligt stort. Men  
jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa,  
at denne Bemærkning, som vistnok i og for  
sig i høi Grad er træffende, den staaer idet-  
mindste efter mit Skøn i en skærende Modsat-  
ning til, hvad vi ellers have erfaret i dette  
Anliggende, nemlig, at det forbeholdes, — jeg  
troer rigtignok ikke, at det staaer i Loven, men  
det er desuagtet vitterligt nok Meningen, —  
at det forbeholdes senere at afgjøre, hvor-  
mange disse Embeder da egentligen skulle være.  
Altsaa: for Tiden skulde det, om jeg forstaaer  
denne hele Tankegang rigtigt, være Hovedsag-  
gen, at vi gagere Embedsmændene godt og  
trøste os ved, at desto færre ville vi kunne